

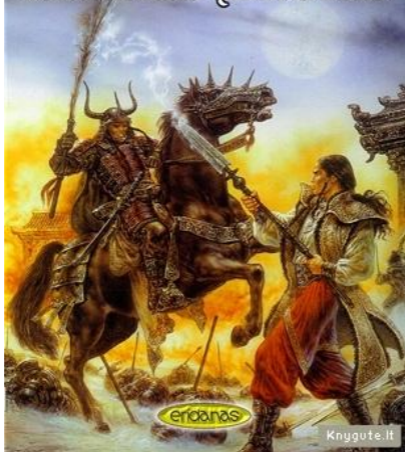

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

David Gemmell

MIRTIES ĮBROLIS

David Gemmell

MIRTIES ĮBROLIS

Fantastinis romanas

Jis - Drusas, labiausiai pagarsėjęs drenajų didvyris, apie kurio gyvenimą pasakojama daugybė legendų. Bene žymiausia legenda - apie Alkazaro Akis, du brangakmenius, kuriuose, kaip manoma, slypi didinga galia. Kad juos surastų, Drusas privalo pereiti paslaptinę Tuštumą ir susikauti su Tamsos demonais bei išlaisvinti didžiausią praeities burtininkę Šul-Seną. Tik tuomet jis taps tikru Mirties Įbroliu...

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

320 tomas. Serija įkurta 1990m.

David A. Gemmell - THE LEGEND OF DEATHWALKER

Copyright © by David Gemmell, 1996

Cover art copyright © by Luis Royo, 2002

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2004

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

PROLOGAS

Mėnulio pjautuvas kybojo viršum Dros-Delnocho. Pelinas stovėjo patylom žvelgdamas žemyn, į mėnulio apšviestą nadirų stovyklą. Tūkstančiai ten susirinkusių karių rytoj puls į ataką per siaurą, krauju sulaistytą žemės juostelę, tempdamiesi iš paskos kopėčias bei kablius. Klajoklių riaumojimas, kviečiantis stoti į mūšį ir pasitikti mirtį, vėl, kaip ir šiandien, sukels siaubą, pervers odą ledinėmis adatomis. Per visą trumpą gyvenimą Pelinui dar nė sykio nebuvo taip baisu. Taip norėtusi pasprukti, nusimesti tuos idiotiškus šarvus ir nušuoliuoti namo, į pietus. Nadirų gretos ritosi it bangos viena po kitos, o jų šūksniuose skambėjo neapykanta. Pelinui peršėjo ir niežėjo negilia žaizdelė prie peties. Džiladas pasakė, jog niežulys gerai - vadinasi, gyja. Bet Pelinas žinojo: gali būti daug blogiau. Vaikinas matė, kaip raitosi ir klykia bičiuliai dantytų kardų perkrotais pilvais... Ne, geriau neprisiminti.

Iš šiaurės pūstelėjo žvarbus vėjas varydamas

priešais save tamsius lietaus debesis. Pelinas krūptelėjo aiškiai įsivaizduodamas šiltus namus šiaudiniu stogu ir ugniakurą, sukrautą iš akmenų. Tokiomis šaltomis naktimis jiedu su Kara gulėdavo lovoje, žmonos galva ilsėdavosi ant jo peties, o kairioji koja šildydavo šlaunį. Jiedu snūduriudavo švelnioje rausvoje blėstančios ugnies šviesoje ir klausydavosi už sienų užaujančio vėjo.

Pelinas atsiduso.

- Prašau tavęs, neleisk man mirti čia, - sukuždėjo jaunuolis maldos žodžius.

Iš dvidešimt trijų savanorių, jo kaimynų, liko tik devyni. Pelinas pasižiūrėjo atgal, į gynėjus, miegančius eilėmis tarp trečiosios ir ketvirtosios sienos. Argi įstengs ši saujelė sulaukyti armiją, kokios dar pasaulis nėra regėjęs? Ne, neįstengs.

Kareivis vėl atsisuko į nadirų stovyklą ir neseniai vykusio mūšio lauką. Priešai nulupo nužudytiems drenajams šarvus, pasiėmė ginklus, o lavonus sudegino. Viršum Droso dar ilgai kybojo juodų, riebių dūmų debesis, bjauriai dvokiantis sudegusia mėsa.

“Aš irgi galėjau būti tarp jų”, - pagalvojo Pelinas prisiminęs skerdynes, kai krito antroji siena.

Dros-Delnochas - pati galingiausia tvirtovė pa-saulyje: šešios aukštos sienos, tvirta pilis. Dar niekada Dros-Delnochas nepasidavė priešams - bet niekada ir nebuvo susidūręs su tokia neregė-ta galia. Pelinui atrodė, kad nadirų daugiau nei žvaigždžių danguje. Pirmąją sieną gynėjai paliko po nuožmių mūšių - ji pati ilgiausia, ir apginti ją sunkiausia. Gynėjai atsiraukė atgal patyliukais, naktį, atiduodami sieną be didesnių nuostolių. Bet už antrąją sumokėjo didžiulę kainą - priešai pralaužė gynybą ir vos neužsmaugė drenajų ap-supę žnyplėmis. Pelinas vargais negalais spėjo nubėgti iki trečiosios sienos. Vaikinas gerai pri-siminė aitrų baimės skonį burnoje, prisiminė, kaip drebėjo rankos, kai užsiropštė aukšтын virve.

Ir vardan ko visa tai? Koks skirtumas, ar drena-jai išliks nepriklausomi, ar taps Ulriko pavaldi-niais? Argi dėl to žemė taps ne tokia derlinga, o gal galvijai ims kristi?

Prieš dvylika savaičių, kai drenajų karininkai verbuotojai atjojo į kaimą, viskas atrodė taip ne-

paprasta. Argi ne šaunu - pastovėti mažumėlę ant sienų ir sugrįžti tapus didvyriais?

Didvyriais! Taip, Sovilas buvo didvyris - kol strėlė įsmigo jam į akį. Ir Džokanas buvo didvyris - jis šaukdamas blaškėsi ant žemės kruvinomis rankomis laikydamas savo paties vidurius.

Pelinas pamėtėjo žarijų į krosnelę ir pamojavo sargybiniui už trisdešimties žingsnių kairėje. Šis trypčiojo stengdamasis sušilti. Pelinas su sargybiniumi apsikeitė vietomis prieš valandą - netrukus ateis bičiulio eilė pasišildyti prie krosnelės. Šiluma, kurią netrukus teks palikti, atrodo dar geidžiamesnė - Pelinas mėgavosi kaitindamas rankas ir kaupdamas kaitros atsargas.

Netoliese pasirodė milžiniška figūra - atsargiai peržengdama per miegančiuosius judėjo sienos pusėn. Drusui pradėjus lipti kopėčiomis, Pelino širdis ėmė smarkiau plakti.

Drusas-Legenda, apgynęs Skelno perėją, dalyvavęs begalėje mūšių ir perėjęs pusę pasaulio beieškodamas pagrobtos žmonos. Drusas-Kirvis, Sidabrinis Žudikas. Nadirai jį praminė Mirties Įbroliu, ir Pelinas dabar žinojo kodėl: vyrukas ma-

tė, kaip Drusas kapoja priešus šiurpiuoju kirviu. Tasai žmogus nėra paprastas mirtingasis - jis grėsmingas karo dievas. Pelinas vylėsi, kad senis neprisiartins prie jo. Apie ką naujokėlis galėtų kalbėtis su didvyriu Drusu? Didžiam Pelino palengvėjimui, legendinis karys sustojo prie kito sargybinio ir pradėjo šnekėtis. Kareivis neramiai mindžikavo nuo vienos kojos ant kitos.

Pelinui staiga dingtelėjo, kad Drusas pats tarytum tvirtovė: nenugalimas, bet nugalintas laiko, jau nebe toks, koks buvo, bet vis tiek galingas. Pelinas šyptelėjo prisiminęs, kaip nadirų heroldas pasiūlė Drusui rinktis: pasiduoti arba mirti. Senasis didvyris tik nusijuokė. "Galbūt šiaurėje ir dreba kalnai, kai Ulrikas paleidžia vėją, - pasakė jis, - bet čia drenajų žemė, ir aš jį laikau tik storapilviu laukiniu, kuris net ir savo nosies nerastų be drenajų žemėlapio."

Ūmai Pelinas liovėsi šypsojėsis - Drusas pliaukštelėjo sargybiniui per petį ir patraukė artyn. Lietus jau beveik liovėsi, vėl pro debesis dirstelėjo mėnulis. Pelinui suprakaitavo delnai, vyrukas nusibraukė rankas į apsiaustą ir atsistojo išsitem-

pęs, kai veteranas prisiartino mėnulio šviesoje žybčiodamas sidabriniu kirviu. Pelinui perdžiūva burna, vaikiną trinktelėjo kumščiu sau į šarvą atiduodamas pagarbą.

- Laisvai, jaunikaiti, - ištarė Drusas pasidėdamas kirvį ant sienos. Kovotojas pasišildė rankas virš krosnelės ir atsisėdo nusigręžęs nuo krašto, mostelėdamas Pelinui įsitaisyti greta. Pelinas, pirmą kartą atsidūręs taip arti Druso, įžvelgė raukšles, vagojančias platų veidą it granito luitą. Tačiau šviesios akys po sunkiais antakiais tebebuvo skaisčios, ir Pelinas neatlaikė žvilgsnio.

- Naktis praeis ramiai, - tarstelėjo Drusas. - Priešai atakuos prieš aušrą - tyliai, nešūkaudami.

- Iš kur jūs žinote?

- Aš galėčiau pasakyti, jog padariau tokią išvadą remdamasis didžiule savo patirtimi, - nusijuokė Drusas. - Bet viskas kur kas paprasčiau. Man apie tai pasakė Trisdešimt, o nuo jų nieko nenuslėpsi. Manęs niekad nežavėjo raganiai nė aiškia-regiai, tačiau šie vyrukai puikiai kaunasi, - Drusas nusiėmė juodą šalną ir subruko pirštus į tankius baltus plaukus. - Šis šalnas gerai man pasitarna-

vo, - pasakė pasukdamas šį taip, kad mėnulis apšviestų metale išgraviruotą kirvuką. - Neabejoju - jis ir rytoj manęs nenuvils.

Pagalvojęs apie būsimą mūšį Pelinas nerimastingai dirstelėjo už sienos, kur laukė savo valandos nadirai. Jaunuolis matė priešus, gulinčius ant apklotų prie šimtų laužų. Miegojo ne visi - daugelis galandosi ginklus arba kalbėjosi susispietę į būrelius. O kitoje pusėje ant žemės ilsėjosi išsekę tvirtovės gynėjai stengdamiesi išplėsti bent keletą brangaus, gaivinančio miego valandų.

- Sėskis, vaikine, - pakvietė Drusas. - Jie vis tiek nepasitrauks, kad ir kiek čia bešokinėtum.

Atrėmęs į tvorelę ietį Pelinas atsisėdo. Ginklo dėklas žvangtelėjo į akmenį, ir karys sumišęs pasitaisė kardą.

- Nepratęs aš nešioti ant savęs šitiek geležies. Be paliovos kliūnu už kardo. Niekam tikęs iš manęs kareivis.

- Prieš tris dienas ant antrosios sienos tu buvai kareivis kaip reikiant. Mačiau, kaip nudėjai du nadirus ir prasiskynei kelią iki virvių, nuleistų nuo

čia. O paskui dar ir pagelbėjai į koją sužeistam bičiuliui - lipai iš paskos, prilaikydamas draugą.

- Jūs visa tai matėte? Bet juk ten buvo tokia sumaištis - o jūs kovėtės pačioje karščiausioje vietoje!

- Aš daug matau, vyruti. Kuo tu vardu?

- Pelinas... tai yra kulas Pelinas.

- Apsieisim be formalumų, Pelinai. Šiąnakt mu-
du tiesiog du veteranai, besišnekučiuojantys ir
belaukiantys aušros. Ar tau baisu?

Pelinas linktelėjo, ir Drusas nusišypsojo.

- Ir tu klausai savęs: kodėl aš? Kodėl man teko
kautis su šia galybe nadirų?

- Taip. Kara nenorėjo, kad aš eičiau su kitais vy-
rais. Vadino mane kvailiu. Ir išties, koks skirtu-
mas, ar mes laimėsime, ar ne?

- Po šimto metų, suprantama, jokie skirtumo
nebus. Tačiau kiekvieną grobikų kariuomenę lydi
demonai, Pelinai. Jeigu nadirai prasiverš čia, jie
plūstelės į Sentrano lygumą nešdami ugnį ir ne-
gandas, prievartą ir mirtį. Štai kodėl mes turime
juos sustabdyti. O kodėl tu? Todėl, kad tu pats

tinkamiausias žmogus.

- Man atrodo, aš čia numirsiu. O aš nenoriu mirti. Manoji Kara nėsčia - noriu matyti, kaip sūnus užaugs didelis. Noriu... - Pelinas nutilo: gumulas gerklėje neleido kalbėti.

- Tu nori to paties, ko norime mes visi, vaikine, - švelniai pratarė Drusas. - Bet tu esi vyras, o vyrai privalo pasitikti baimę akis į akį - kitaip ši juos pražudys.

- Nežinau, ar įstengsiu. Aš vis svarstau, ar nereiktų pasitraukti su kitais dezertyrais. Imti nakį ir pasprukti į pietus. Namu.

- Kodėl tuomet nepasprunki?

- Pats nežinau, - pagalvojęs burbtelėjo Pelinas.

- Aš tau pasakysiu kodėl. Todėl, kad tu matai tuos, kurie lieka, ir supranti, jog jiems taps dar sunkiau, kai tavęs nebebus šalia. Tu ne iš tų žmonių, kurie suverčia savo darbą kitiems.

- Norėčiau tuo patikėti. Labai norėčiau.

- Tuomet tikėk, vaikine, nes aš žmones pažįstu. Kadaisė pažinojau kitą Peliną, ieties svaidytoją. Puikiai jam pavykdavo. Laimėjo aukso medalį

Gulgotiro Žaidynėse.

- O aš maniau, laimėjo Nikotas. Prisimenu paradą, kai mūsų atletai sugrįžo namo. Nikotas nešė Drenajaus vėliavą.

- Rodos, vakar viskas vyko, tiesa? - šyptelėjo Drusas. - Bet aš kalbu apie Penktąsias Žaidynes. Tos, prisimenu, vyko prieš trisdešimt metų - tavęs tuomet motulė dar nė nesapnavo. Tasai Pelinas buvo šaunus vyrukas.

- Juk jūs irgi dalyvavote tose Žaidynėse? Pamišėlio Karaliaus laikais.

- Taip, nors nė neketinau dalyvauti. Aš tuomet buvau valstietis, bet Abalainas pakvietė mane vykti į Gulgotirą kartu su mūsų atletais. Mano žmona, Roveną, įkalbėjo sutikti - jai atrodė, kad gyvenimas kalnuose man tapo nuobodus. Ir Roveną buvo teisi! Prisimenu, kaip mes prajojome pro Dros-Delnochą. Atletų buvo keturiasdešimt penki, o juos lydėjo dar koks šimtas žmonių - tarnai, mergužėlės, mokytojai. Dabar jų visų nė nebepamenu. Tuo tarpu Peliną prisimenu - jis nuolat mane juokindavo, man buvo maloni jo draugija. - Senis nutilo nugrimzdęs į prisiminimus.

- Kaip gi tuomet išėjo, kad jūs dalyvavote varžybose?

- A, varžybose? Buvo ten toks kovotojas... kad mane kur, nepamenu jo vardo. Senatvėje atmintis - kaip rėtis. Sunkaus būdo žmogus. Visi dalyviai keliavo kartu su savo mokytojais bei partneriais, kad galėtų treniruotis. Tasai vaikinai - Gravalis, štai koks jo vardas! - buvo galvijas ir sužalojo du savo kolegas. Na ir paprašė manęs padėti jam treniruotis. Iki Gulgotiro dar reikėjo keliauti trejetą dienų, o mane kamavo mirtinas nuobodulys. Čia tikras mano gyvenimo prakeiksmas, vyruti. Kai tik nėra veiklos - man jau nuobodu. Todėl ir sutikau. Bet padariau klaidą. Visos stovyklos moterys subėgo paspoksoti į mus, taigi turėjau susiprasti, kad Gravaliui patinka publikos liaupsės. Pradėjome kautis, iš pradžių viskas lyg ir klostėsi sklandžiai. Gravalis puikus karys - tvirti pečiai, bet kartu pavydėtinais lankstus. Ar esi kada kovojęs kumščiais, Pelinai?

- Ne, neteko.

- Mokomasis mūšis labai panašus į tikrą, bet smūgiai tik suvaidinami. Kovotojai tiesiog treni-

ruojasi siekdami neprarasti vikrumo. Tačiau kai aplink mudu susėdo moterys, Gravalis nusprendė pasirodyti, koks jis šaunus karys, ir ėmė talžyti mane iš visų jėgų. Daužė it mulas kanopomis, o mane toks elgesys, reikia pripažinti, pradėjo erzinti. Aš atsitraukiau ir paprašiau priešininko apimti. O tasai kvailys nė nemirktelėjo - tuomet aš įtūžau ir užvažiavau jam. Tegu mane velniai - sulaužiau jam žandikaulį trijose vietose. Tokiu būdu drenajai neteko savo sunkiasvorio kovotojo, ir aš jaučiau pareigą užimti jo vietą.....